

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Aralık 2013 • No:69

2014 Bütçesinden İşçilerin Payına Ne Düşecek?

Hükümetin açıklamalarına ve yaptıklarına bakıldığında, her sene olduğu gibi bu sene de bütçe işçi ve emekçilerin sırtına ağır yükler yükleyecek. Bütçeden işçi-emekçi kitlelerin payına yine kırıntı düşeceği, asgari ücretin ise sefalet ücreti olarak kalacağı şimdiden belli olmuştur.

Bir yılı daha geride bıraktık. Şu günlerde, Türkiye ekonomisinin büyüme rakamları açıklanıp yeni yıl için öngörü hesapları yapılırken, beri taraftan 2014'ün bütçesi hazırlanıyor. Milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren asgari ücrete ne kadar zam yapılacağı da merakla bekleniyor. Hükümetin açıklamalarına ve yaptıklarına bakıldığında, her sene olduğu gibi bu sene de bütçe işçi ve emekçilerin sırtına ağır yükler yükleyecek. Bütçeden işçi-emekçi kitlelerin payına yine kırıntı düşeceği, asgari ücretin ise sefalet ücreti olarak kalacağı şimdiden belli olmuştur.

Geçtiğimiz günlerde Türkiye ekonomisinin 2013'ün ilk 9 ayındaki büyüme

rakamları açıklandı. Hükümet ve patron örgütleri, büyük bir gururla ekonominin %4,4 oranında büyüdüğünü duyurdular. Dünyada kriz sürerken, özellikle Avrupa ekonomisi yerlerde sürünürken Türkiye ekonomisinin büyümeye devam etmesi, AKP hükümetini ve patronları sevince boğuyor. Yani patronlar kârlarını, dolayısıyla sermayelerini büyüttüler. Şimdi de işçi-emekçileri sevinmeye çağırıyorlar! Peki, bu büyüme ne pahasına gerçekleşti? Bu zenginleşme nasıl oldu?

2013'te milyonlarca işçi durup dinlenmeksizin, yoğun bir tempoyla asgari ücrete ya da onun biraz üzerinde bir ücrete çalıştı. Milyonlarca işçi bu ücre-

ti üç kuruş arttırabilmek için fazla mesailerde ömür tüketti. Yalnızca 2013'ün ilk 11 ayında 1200'e yakın işçi, iş kazası adı altında iş cinayetlerine kurban edildi, yaşamını yitirdi. Kat be kat fazlası yaralandı ve sakatlandı. Taşeronluk sistemi ve esnek çalışma daha fazla yol aldı. On binlerce işçi işten atıldı. İşçilerin birlik olması ve hakları için sendikalarda örgütlenmesinin önüne geçildi.

İşsizlik giderek tırmanıyor. Resmi rakamlara göre bile işsiz sayısı 3 milyon civarında. Özellikle tarım dışı işsizlik, yani doğrudan sanayi ve hizmet sektörlerindeki işsizlik artış gösteriyor. Haftalık ortalama çalışma süresi ise giderek yükseliyor. Bu durum tam bir tezat oluşturuyor. Dışarıda milyonlarca işsiz varken, az işçiyle daha fazla iş yapılmakta ve aynı zamanda çalışma süreleri uzatılmaktadır. Bu tablo, yeni yılda da sermayenin büyüyeceğini ama işçilerin yaşamının zehir edileceğini ortaya koymaktadır.

Bugünlerde 2014 yılı bütçesi Meclis'te görüşülüyor. Bu yıl da her zaman olduğu gibi bütçe gelirlerinin çok büyük bir kısmını işçi ve emekçilerden kesilen doğrudan ve dolaylı vergiler oluşturacak. Meselâ yıllık geliri 10 bin 700 lira olan işçi, bunun %15'ini yani 1605 lirasını vergi olarak vermek zorunda. Bu rakam gelir arttıkça artıyor, vergi dilimi giderek büyüyor. İşçi bundan fazla kazandığı her kuruş için vergi dilimine göre önce %20, sonra %27, daha sonra %35 vergi ödemek zorunda bırakılıyor. Yıl sonu yaklaştıkça işçiler daha fazla mesai yapmalarına rağmen daha az ücret alıyorlar. Sözde gelirleri arttığı için ödedikleri vergi oranı da arttırılıyor. Yıllık 10-11 bin liranın üzerinde bir gelir çok yüksekmiş gibi, bu gelirden kesilen vergi oranı arttırılıyor.

Ücretlerden kesilen doğrudan vergiler dışında bir de dolaylı vergiler var ki, burada da işçiler büyük bir adaletsizlikle karşı karşıya. Bir kilo meyve için, Koç veya Sabancı ailesinin de, yoksul bir işçi ailesinin de ödediği vergi miktarı aynı! Yani 800 liralık asgari ücretli işçi de, devasa bir zenginliğe sahip Koç ailesinin bir ferdi de aynı vergiyi ödüyor! Kapitalist sömürü düzeninde çok sözü edilen "eşitlik" işte böyle hayat buluyor!

Sermayeleri büyüyen patronlara türlü türlü kıyaklar yapılıyor, teşvik üstüne teşvik veriliyor. Vergi muafiyetleri getiriliyor, yatırım kolaylığı sağlanıyor. Hükümet, patronların sermayelerini büyütmeleri için devletin tüm

Dışarıda milyonlarca işsiz varken, az işçiyle daha fazla iş yapılmakta ve aynı zamanda çalışma süreleri uzatılmaktadır. Bu tablo, yeni yılda da sermayenin büyüyeceğini ama işçilerin yaşamının zehir edileceğini ortaya koymaktadır.

imkânlarını seferber ediyor. Sıra işçilere gelince bin bir kahırla ve alın terleri ile kazandıkları üç kuruş para vergi olarak geri alınmıyor. Kısacası devlet bütçesinin esas yükünü işçiler sırtlıyor.

Ancak temel olarak işçi ve emekçilerden kesilen vergilerle oluşan bütçeden işçilere pay ayrılmıyor. Ulaşım, eğitim, sağlık paralı! Sözde bir taraftan okullarda bazı kitapları "bedava" dağıtıyorlar, ama öte taraftan eksik kitapları fahiş fiyatlara satıyorlar. Ayrıca aileler, "okula bağış" adı altında adeta yolunuyor. Sağlıktan yapılan kesintiler giderek artarken, ulaşım yapılan zamlar durmuyor.

Bütçeden emekçilerin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde pay ayırmayan hükümetin, milyonlarca asgari ücretliye reva gördüğü zam %3! Yani yaklaşık 30 lira! İşçiler, bir simit parası kadar bile zam almış olmayacaklar. Oysa Başbakan, iktidarları döneminde asgari ücretle alınan simit sayısının arttığını iddia ediyor. İşçiler sadece simit yiyerek yaşamaya mahkûmmuş gibi "alın size simit" demeye getiriyor.

Bir an için simide gelen zammı unutalım, asgari ücretle alınabilen simit sayısının gerçekten arttığını varsayalım. Bu durum patronların dev sermayesinin katlanarak arttığı ve işçilerin alım gücünün düştüğü gerçeğini değiştirir mi? İşçi ailelerinin yaşayabilmek için kredi kartı ve borç sarmalı ile boğuştuğu gerçeğini değiştirebilir mi?

İğneden ipliğe her şeye zam yapılırken; eğitim, sağlık, ulaşım, ev kirası, ısınma gibi giderler biz işçilerin belini büküyor. Ama Başbakan utanmadan çıkıp, "bakın, artık daha fazla simit alabiliyorsunuz" diyebiliyor. Tüm zenginliği üreten işçiler, simitle karın doyurmaya layık görülüyor. Döktüğümüz ter, ödediğimiz vergiler bizlere kaliteli ve parasız sağlık, eğitim, ulaşım, barınma hakkı olarak geri dönmediği gibi, sosyal yaşamdan kopartılıyor, işle ev arasındaki bir çizgiye hapsediliyor. İşçiler bir makine gibi görülüyor ve o şekilde muamele yapılıyor.

İşçi ve emekçiler yeni bir yılın eşliğinde, bu çalışma ve yaşam koşullarının düzelmeyip daha da kötüleşeceğini kara kara düşünüyorlar.

Bu gidişatı değiştirmek üzere taleplerimizi ortaya koymalı ve daha da önemlisi bu talepler etrafında örgütlenerek mücadele etmeliyiz.

Vergi adı altında soyulmaya hayır! Parasız eğitim, sağlık, ulaşım ve konut!

Asgari ücret, sefalet ücreti olarak kalmamasın; asgari ücrete, tüm ihtiyaçları karşılayacak oranda zam yapılsın!

Vergiler patronlardan kesilsin! ■

İşçilerin Mücadelesi Sürüyor

İş Yasasında yapılan değişikliğin ardından sendika üyeliğinde noter şartı kaldırıldı. Ancak yine de sendikalaşmak isteyen işçilerin önüne pek çok engel çıkartılıyor. İşçilerse tüm baskılara rağmen sendikalaşmaya ve hakları için mücadele etmeye devam ediyorlar.

Hacettepe işçilerinin direnişinde kazanım

11 Kasım'da işten atılmalarının ardından direnişe geçen Hacettepe Hastanesi işçileri, mücadeleleri sonucunda taleplerini kabul ettirmeyi başardılar. Hacettepe işçileri, çalışma şartlarının ve ücretlerinin düzeltilmesini, iş yaşamında söz hakkı istedikleri için işten çıkartılmışlardı. Direnişleri boyunca sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından ziyaret edilen direnişçi işçileri, ÜİD-DER de yalnız bırakmadı. İşçilerin yaklaşık 1 ay devam eden kararlı direnişi karşısında Rektörlük, işçilere, üniversitenin Sıhhiye ve Beytepe Kampüsü'nde yeniden işbaşı yaptırılacağını açıkladı. İşçilerin üyesi olduğu Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, yaptığı açıklamada, işten çıkarılan işçilerin üniversitenin işçisi olarak işe başlatılması önerisini olumlu karşıladıklarını, işten çıkarılan tüm işçilerin hak kaybı yaşamadan işe başlaması sürecinin başladığını ifade etti. İşçiler, işbaşı yapana dek çadırı kaldırmayacaklarını dile getirdiler.

Punto Deri işçilerinin direnişi kararlılıkla sürüyor

DERİTEKS Sendikası'nda örgütlendikleri ve haklarını aradıkları için işten çıkartılan ve direnişe geçen Punto Deri işçilerinin mücadelesi devam ediyor. DERİTEKS, Punto direnişine destek olmak için 22 Kasım'da bir dayanışma gecesi düzenledi. Birçok sendikanın ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı dayanışma gecesinde ÜİD-DER'li işçiler de yerlerini aldılar. Direnişçi deri işçileri, seslerini duyurmak için Deri ve Kürk Fuarı'nın yapıldığı binanın önünde bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. Direnişçi Punto Deri işçileri, sendikalaşmanın temel hakları olduğunu ve haklarını elde edinceye kadar mücadeleyi

sürdüreceklerini dile getiriyorlar. İşçiler, direniş alanında kardeşleştiklerini, bir aile olduklarını ve bunun mücadele sayesinde olduğunu belirtiyorlar.

Feniş işçileri hakları için direniyor

3 aylık maaşlarını ve tazminatlarını alabilmek için direnişe geçen Feniş işçilerinin 9 Eylül'de başlayan mücadelesi dördüncü ayında devam ediyor. Aylardır direnişte olan ve geçim sıkıntısıyla baş etmek zorunda kalan Feniş işçileri, gece direniş alanında duran, gündüz ise inşaat işlerinde çalışan direnişçi arkadaşları Nizamettin Önelge'yi 9 Kasım'da iş cinayetine kurban vermişlerdi. ÜİD-DER'li işçiler Feniş işçilerini yalnız bırakmıyor, dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriyorlar. ÜİD-DER, Feniş işçilerinin duygularını, iş cinayeti kurbanı Önelge'nin trajedisini Meclis'te yaptığı basın toplantısında dile getirmişti. Feniş işçileri haklarını alıncaya dek mücadeleye devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Eti Bakır İşletmesi'nde maden işçileri iş bıraktı

Artvin'in Murgul ilçesinde faaliyet gösteren bir madende çalışan 290 işçi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerinin artırılması talepleriyle 7 Aralık'ta iş bıraktılar. 2006'da işletmenin Cengiz Holding'e satılarak özelleştirilmesinin ardından ücretlerinin düştüğünü ifade eden işçiler, işletmeyi terk etmediler. Geceleri yemekhanede yatıyorlar. Sendikalaşmak istediklerinde patronun işten atma saldırısıyla karşılaştıklarını anlatan işçiler, Birleşik Metal-İş'te örgütlenmek istiyorlar. Karlı havaya rağmen işletmeyi terk etmeyen işçiler, talepleri kabul edilinceye dek direniş sürdüreceklerini vurguluyorlar. ■

TÜMTİS Başkanı Kenan Öztürk: Kargo İşçilerini Sendikalaşmaya Çağırıyoruz!

Kargo sektörü, düşük ücretlerin, ağır çalışma koşullarının, güvencesiz ve kuralsız çalışmanın yoğun olduğu sektörlerden biridir. Kargo/taşımacılık işkolunda işçilere sefalet koşullarını reva gören patronların güvendiği tek şey ise işçilerin örgütsüz oluşudur. Uzun yıllar boyunca işçilerin her tür örgütlenme girişimini baskı ve zorla engelleyen patronlar, artık eskisi kadar huzurlu değiller. 2010 yılından itibaren TÜMTİS'in başarıyla sonuçlanan sendikalaşma mücadeleleri sayesinde, örgütlenmiş olan kargo işçilerinin ücretleri yükseldi ve çalışma koşulları düzeldi. Bu durum diğer kargo işçilerine de örnek teşkil ediyor. TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk ile kargo işçilerinin sorunları ve bu sektördeki işçilerin sendikalaşma ihtiyacı üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

İşçilerin büyük sorunlar yaşadığı, örgütlülük geleneğinin zayıf olduğu bir sektörde sendikacılık yapıyorsunuz. Öncelikle, taşımacılık sektöründe çalışan işçilerin sorunlarından söz eder misiniz?

Türkiye'de genel olarak işçilerin örgütsüz ve güvencesiz çalışmalarına ilgili yoğun sorunlar yaşanıyor. Her yıl binlerce işçi en temel hak olan sendikalaşma hakkını kullandığı için kapıya atılıyor. Bizim bulunduğumuz taşımacılık sektöründe de bu sorunlar biraz daha uç noktada yaşanıyor. Özellikle kayıt dışı çalışmanın, baskıların yoğun olduğu, mafyanın cirit attığı, denetimsiz bir sektörle karşı karşıyayız.

Bu sorunlara karşı tek çözüm örgütlü mücadeledir, sendikalaşma mücadelesidir. Bizim sektörümüzde, özellikle son dönemlerde örgütlenme eğilimi yoğun olarak artıyor. Taşıma işkolunda sendikamıza dönük yoğun bir örgütlenme talebi var. Patronların tüm baskılarına rağmen işçilerin sendikamıza üye olma isteği devam ediyor.

TÜMTİS'e üye işçilerle sendikasız işçilerin çalışma koşullarında ne tür farklar var?

Birçok sektörde olduğu gibi, özellikle son dönemlerde taşımacılık sektöründe de uluslararası şirketler egemen

hale gelmeye başladılar. Gerek Türkiye kökenli gerekse uluslararası kargo firmalarında çalışma koşulları ne yazık ki çok kötü durumda. İşçiler sabah 8'de işbaşı yapar ve işin ne zaman biteceği belli değildir. Günde 12-14 saat gibi sürelerle çalıştırılıyorlar. Hiçbir güvencesi olmayan işçiler, koşullara en ufak bir itirazda kapıya konuyorlar. 12-14 saat çalıştırılmalarına rağmen, aldıkları ücret asgari ücret veya asgari ücretin 50 ya da 100 lira üzerinde oluyor. İşçiler, hiçbir sosyal hakka sahip değiller. Sabah işe giderken, bir sonraki gün işe gidip gitmeyeceklerini bilemiyorlar. "Acaba bugün işten çıkarılır mıyım" gibi endişeler, işçilerin yaşamını olumsuz etkiliyor. Örgütsüz işçiler böylesine ağır koşullarda ve kayıt dışı çalışmaya mahkûm ediliyorlar.

Daha önce "kargoda sendika olmaz" düşüncesi hâkimdi. Fakat sendikamızın son dönemde UPS ile başlayan, DHL ile devam eden mücadelesiyle birlikte, artık kargo sektöründe sendika olacağını, kargoda çalışan işçiler de Türkiye'deki emekçiler de gördüler. UPS'de ve diğer örgütlü olduğumuz küçük çaplı işyerlerinde işçiler 8 saat çalışıyor, fazla mesai ücretlerini alabiliyorlar, iş güvenceleri var. Örgütlü olduğumuz işyerlerinde işçilerin kaderi bir yöneticinin iki dudağı arasında değil. İşçiler sabahları, "acaba bugün işime son verilir mi?" gibi bir endişeyle işe gitmiyorlar. Sendikamızın yürüttüğü sözleşme süreciyle birlikte, işçiler için çok önemli kazanımlar sağlanmıştır: 8 saatlik işgünü kazanılmıştır. Ücretlerde yeni kazanımlar sağlanmıştır. UPS'de birinci toplu sözleşme döneminde %30 ilâ %50 arası zam almıştık. Bu dönem UPS'deki sözleşmenin ikincisini yeni bitirdik.

UPS'de 2. dönem sözleşme tamamlandı. İmzalanılan sözleşmeyi siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

UPS'de sendikamız örgütlenmeden önce, işçilerin hiçbir iş güvencesi yoktu, 8 saat çalışma uygulaması yoktu, kuralsız bir çalışma hüküm sürüyordu, yoğun bir taşeronlaşma vardı. Sendikamızın yürüttüğü mücadeleyle taşe-

ron sorunu %90 oranında çözüldü. Sendikali olan tüm taşıeron işçileri kadroya alındı. Geçmişte UPS işçileri 3-4 sene hiç zam almadan çalıştırılıyordu. Sendikamızda örgütlendikten sonra ise bu sorunları da çözüldü. %22 ilâ %42 arasında değişen oranlarda zam aldık. Yeni kazanımlarımız da oldu. Çalışma saatleri haftada 3,5 saat daha aşağı düşürüldü. Toplu sözleşme sonucunda birçok yeni sosyal hak ve kazanımlar sağlandı. Yakacak yardımı, eğitim yardımı, ikramiye gibi yeni kazanımlar sağlandı. Yıllık izinler arttı, yeni izinler eklendi. Örgütlü işyerleriyle örgütsüz işyerleri arasında kıyaslanmayacak farklar bulunuyor. Bu alanda biz örgütlenme mücadelemizi sürdürüyoruz. Elbette sadece UPS ve DHL ile yetinmeyeceğiz. Bütün kargo firmalarında örgütlenme çabası içerisindeyiz. Özellikle güvencesiz çalışan, günde 12-14 saat çalışan tüm kargo ve lojistik sektöründeki işçilerin örgütlenmesi noktasında çalışmalarımız ve girişimlerimiz var.

Sözleşme sürecine nasıl hazırlandınız?

UPS'de, her iki dönemde de toplu sözleşmeyi işçilerle birlikte sürdürdük. Uzun bir sözleşme süreci olmasına rağmen, öncelikle işçi arkadaşlarla anketler yaptık. Bu anketlerle arkadaşların taleplerini öğrendik. İşçi arkadaşlarımızın taleplerini esas alan bir teklif tasarladık ve bu taslakta yer alan hakları işverenden talep ettik. Toplu sözleşme süreci boyunca, arkadaşlarla vardiya vardiya, bölüm bölüm, işyeri işyeri toplantılar yaparak gelişmeleri sürekli paylaştık. Bizim UPS işçisine sözümüz vardı ve biz tüm işyerlerinde aynı şekilde hareket ediyoruz: Biz işçilerin kabul etmediği, onların içine sinmeyen bir toplu sözleşmeyi imzalamayacağız dedik. Her iki dönemde de gelinen son noktayı anlatmak üzere genel üye toplantıları yaptık. Arkadaşlarımızın onayladığı şekilde toplu sözleşmeyi imzaladık. Sendikamız bürokratik bir şekilde işlemediği için, TİS sürecini işçilerle beraber noktalıyoruz. Bütün işyerlerinde örgütlenme ve TİS politikamız bu noktadadır.

Henüz sendikadan yoksun çalışan kargo işçilerine bir mesajınız var mı?

Özellikle kargo ve lojistik firmalarındaki işçiler çok uzun süre örgütsüz çalıştı. 2010 öncesine kadar sendikal mücadeleler maalesef başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sendikamızın UPS'de yürüttüğü mücadelenin başarıyla sonuçlanması ve yine DHL'de yürüttüğümüz uzun süreli mücadelenin başarıyla sonuçlanması, kargo işverenlerini harekete geçirdi. Bazı şirketler, baskıyı yoğunlaştırarak örgütlenmenin önüne geçmek istiyorlar. Bazı kargo firmalarında da çalışma saatleri aşağı düşürülmeye başlandı. Hatta günde 13-14 saat işçi çalıştırıp hiç fazla mesai ücreti vermeyen

kargo firmaları, ücretleri ödemeye başladılar. Bunu duyduğumuzda sevindik tabii. Sendikamızın adının bile geçmesi, işverenlerin bu koşulları sağlamasına yetti. İşverenler, işçilerin örgütlenmemesi için geçici bir süreliğine koşulları iyileştirerek, işçileri sendikadan vazgeçirmeye çalışıyor. Çünkü bir işyerine sendika girerse orada koşullar düzeler, ücretler artar, yeni haklar elde edilir ve bu haklar kalıcılaşır. İşverenlerin tüm oyunlarına rağmen, biz örgütlenme mücadelemizi yoğunlaştıracağız. Bütün kargo ve lojistik firmalarındaki işçileri, bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Kural dışı, güvencesiz, kayıt dışı çalışmak kargo işçilerinin kaderi değildir. Bu koşulları değiştirmek ancak sendikalaşmayla mümkündür. UPS işçileri de DHL işçileri de bunun olabileceğini gösterdi. Diğer kargo işçileri sendikamızla beraber bu haklara kavuşabilecekler.

Örgütsüz işyerlerinde işveren tarafından yapılan baskılar ve aşağılanmalar, örgütlü işyerlerinde söz konusu değildir. Örgütlü işçilerin hukukçusuyla, yöneticisiyle, her sorununda yanında olan sendikası var. Yalnız olmadıklarını bilen örgütlü işçiler, işte bu sayede kendilerine güvenen, başı dik, güçlü işçiler haline gelirler. ■

Dünyada Grevler ve Eylemler Sürüyor

Londra Üniversitesi'nde taşeron işçilerin mücadelesi

Londra Üniversitesi'nde çalışan taşeron temizlik işçilerinin iki yıldır sürdürdükleri mücadele, yeni eğitim dönemiyle birlikte bir üst evreye sıçramış bulunuyor. İki yıl önce ücretlerinin yükseltilmesi için direnişe çıkan işçilerin mücadeleleri kazanımla sonuçlanmıştı. Bu süreçte örgütlülüklerini daha da güçlendiren taşeron işçiler, iki hafta önce yeni taleplerle ilk yasal grevlerini gerçekleştirdiler. Üniversitenin temizlik, güvenlik ve bakım işlerinde çalışan ve büyük bir bölümü göçmen işçilerden oluşan taşeron işçiler, hastalık ödemesi, tatil ve emeklilik haklarının kadrolu işçilerle eşit olmasını talep ediyorlar. İşçiler, yeni eğitim dönemiyle birlikte, bu üç talep için bir kampanya da başlattılar. Sendikalarının (Britanya Bağımsız İşçiler Sendikası –IWGB) tanınmasını da isteyen işçiler, kampanyalarını genişleterek 27-29 Ocak tarihleri arasında greve çıkacaklar.

Taşeron işçilerin mücadelesi öğrenciler tarafından da destekleniyor. 4 Aralıkta yaklaşık 100 öğrenci, işçilere destek vermek için üniversitenin idari binalarından birini işgal etti. Öğrenciler işçilerin talepleri karşılana kadar eylemlerine son vermeyeceklerini açıkladılar.

İngiltere'nin diğer üniversitelerinde de öğrenciler ayakta. Üniversitelerin sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasına, kesintilere, harçlara ve baskılara karşı çıkan öğrenciler işgaller de dâhil olmak üzere pek çok eylem gerçekleştiriyorlar.

Kesintiler, harçların yükseltilmesi, taşeronlaştırma, işçi sayısının azaltılması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması, baskılar, anti-demokratik uygulamalar, polis saldırısı... Tüm bunlara ancak işçilerin ve öğrencilerin mücadelesini ortaklaştırarak ve güçlendirerek yanıt verilebileceği açıktır. Bu dayanışmanın ve güç birliğinin sağlandığı durumlarda üniversite yönetimlerinin geri adım attıkları ve planlarını hayata geçiremedikleri görülüyor.

İran'da Polyacryl fabrikası işçileri eylemde

İsfahan eyaletinde bulunan, polyester ve akrilik tel üretilen Polyacryl fabrikası işçileri taleplerini yetkililere duyurmak için 30 Ekimden 5 Kasım'a kadar iş bırakarak çeşitli protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Yürütülen görüşmelerin ve yetkililer tarafından verilen sözlerin ardından işçiler iş bırakma eylemini sona erdirdiler. Ancak verilen sözlerin yerine getirilmemesi üzerine, 700'den fazla işçi 17 Kasım'da fabrikada toplandı. 18 Kasım gecesini fabrika camiiinde geçiren işçilere, diğer işçi arkadaşları da katıldılar ve ertesi gün eyleme katılan işçi sayısı 1000'e ulaştı. İşçilerin eylemleri takip eden günlerde devam ederken, yapılan görüşmelerde işçileri temsil eden 4 işçi, 21 Kasım'da hiçbir ciddi gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alındı ve apar topar çıkarıldıkları mahkeme, bu işçiler için iki ay tutukluluk kararı verdi. Polyacryl fabrikasında uzun yıllardır çalışan 1500 işçi, ana şirkete bağlı 6 alt şirkette çalışıyor. Bu bölünmenin işçi sayısının azaltılmasına ve sözleşmelerde hak kayıplarına yol açacağını söyleyen işçilerin başlıca talepleri şunlar:

- Aralarında şirket müdürünün, müdür yardımcısının ve mali işler müdürünün de bulunduğu bazı fabrika yöneticilerinin istifa etmesi
- Fabrikada işçi konseyi oluşturulması ve işten atılan tüm işçilerin işe geri alınması
- Polyacryl fabrika kompleksinin daha küçük alt şirketlere bölünmesi uygulamasının durdurulması ve bütünlüğünün korunması
- Geçici sözleşmelerin süresinin uzatılması
- %20'lik ücret artışı
- Fabrika yemekhanesi için yapılan ihalenin, işçi konseyinin gözetimi altında, şeffaf biçimde gerçekleştirilmesi
- Fabrikanın tüketim kooperatifinin, fabrikanın Çadgan'daki sosyal tesislerinin ve Maşhad'daki konukevinin durumunun açıklanması. Fazla mesailere ve üretkenliğe ilişkin ödenmemiş tüm primlerin ödenmesi.
- İşçilere hakaret eden fabrika müdürünün işçilerden özür dilemesi
- Paksaran ve Ferdos taşeron şirketlerinin işçilerinin üç-

retlerinin nasıl ödendiğine dair derhal bir soruşturma başlatılması

- Tutuklanan işçilerin derhal serbest bırakılması

Güney Kore demiryolu işçileri özelleştirmeye karşı grevde

Yaklaşık 15 bin Kore Demiryolu Şirketi (KORAIL) işçisini kapsayan grev 9 Aralıkta süresiz olarak başladı. Grev, yolcu taşımacılığının yanı sıra yük taşımacılığının da önemli ölçüde aksamasına yol açarken, işçiler demiryollarını özelleştirme girişiminin derhal durdurulmasını istiyorlar.

Kore Kamu ve Sosyal Hizmetler ve Taşımacılık İşçileri Sendikası (KPTU), özelleştirme ile ulaşım ücretlerinin artacağını, yaşlı ve engelli vatandaşların indirimli ulaşım haklarının da kesintiye uğrayacağını ve kitlesel işten çıkarmaların yaşanacağını anlatıyor. Bunları önlemek için de işçilere grevi destekleme çağrısında bulunuyor.

KORAIL ise grevi “yasadışı” olarak ilan ediyor ve sendikası, taşeron işçileri devreye sokarak grevi kırmaya çalışıyor. Tüm bunlara karşı aralarında Türkiye’nin de bulunduğu pek çok ülkeden, ITF sendikası aracılığıyla, Güney Koreli işçilere grevin ikinci gününden itibaren destekler geldi. Ayrıca, başlatılan kampanya ile Kore hükümetine özelleştirmenin durdurulması ve grev hakkını da kapsayan işçi haklarını tanıması için mesajlar gönderildi.

İspanya’da kemer sıkma politikaları protesto edildi

23 Kasım’da binlerce emekçi Madrid sokaklarını doldurdu ve kemer sıkma politikalarına karşı sesini yükseltti. Sağlık ve eğitim işçileri de başkentte yürüdüler, taleplerini haykırdılar. Sağlık yönetmeliğindeki değişiklikler ilaç, protez, ambulans hizmeti gibi uygulamaları kaldırıyor ve bunları hastaların sırtına yıkıyor. Bu değişikliklerle birlikte, kaçak göçmenler de ücretsiz sağlık hizmeti kapsamı dışında kalacaklar.

Şili’de grev

Kamu sektöründe çalışan işçiler ve sağlık memurları 27 Kasım’da, 2014 yılı ücretlerinin yükseltilmesi için grev yaptılar. 400 bin işçiyi kapsayan ve dört gün süren grevi,

Ulusal Kamu İşçileri Birliği (ANEF) ve Kent Sağlık Memurları Konfederasyonu örgütledi. ANEF sendikalı işçilerin %75’inin, sağlık sektöründe çalışanların ise %90’ının greve katıldığını belirtti. Grev sonucunda Senato işçilere %10 zam yapma kararı aldı. İşçiler greve çıkarken %14,5 zam istiyorlardı.

Mısır’da demir-çelik işçileri grevde!

Mısır’ın en büyük devlet fabrikalarından biri olan HADISOLB demir-çelik fabrikası işçileri greve çıktılar. Binlerce demir-çelik işçisi, 26 Kasım’da başlattıkları oturma eylemi sonuç vermeyince, 2 Aralıkta kısmi olarak greve çıktı. İşçilerin bir kısmı ise yalnızca fırınları söndürmemek için çalıştı.

Yaklaşık 13 bin işçi 16 aydır ikramiyelerini alamıyor. İşçiler, maaşlarının ve fabrikanın yıllık kârından alacaklarının geciktirilmesi üzerine eylemlere başladılar. İşçiler, ücretlerinin yanı sıra CEO ve Metalürji Başkanı’nın görevden alınmasını, öncü işçilerin cezalandırılması kararının iptal edilmesini, sendikanın güvenliğini alınmasını ve yolsuzlukların araştırılmasını talep ediyorlar. Grevci işçiler, son aylarda iş koşullarının riskli hale geldiğini, iki ölümcül kaza yaşandığını söylüyorlar.

19 gün süren grev, Cumartesi günü sonuçlandı. Hükümet ile sendika arasındaki anlaşmaya göre 16 aydır ödenmeyen kâr payının 10 aylık karşılığı hemen, geri kalan ise 6 ay içerisinde ödenecek. Fakat işçiler 6 ay içerisinde hükümetin karar değiştirebileceğini, bu nedenle de tüm haklarının derhal karşılanmasını talep ediyorlar.

Çin’de Nokia fabrikasında grev ve oturma eylemleri

3 bin civarında Nokia işçisi, işten ayrılmayı dayatan programlara oturma eylemleri ve grevlerle yanıt veriyor. Nokia, telefon bölümünü Microsoft’a sattıktan sonra işçilere zalimce koşulları dayatarak, işçileri bezdirip tazminatsız işten ayrılmaya zorluyor.

İşçiler, fabrika önünde yola uzanarak araçların geçişini önlerken, polis saldırısına maruz kaldılar. Eylemlere katılan 59 işçi işten atıldı. İşçiler, Nokia’nın taleplerini karşılaması koşuluyla eylemlerini sonlandıracıklarını duyurdular. Ayrıca işçiler, fabrika yönetimiyle işbirliği yapan sarı sendikanın değiştirilmesini de talep ediyorlar. ■

İşçiler Haykırdı: "İş Kazalarına Karşı"

UİD-DER'in 15 Aralıkta Petrol-İş Sendikası Genel Merkez salonunda gerçekleştirdiği "İş Kazalarına Karşı Mücadeleye ve Dayanışmaya!" etkinliğine çeşitli kentlerden yüzlerce işçi katıldı. Adana, Mersin, Ankara, Zonguldak, Karabük, Çorlu, Gebze ve İstanbul'un emekçi semtlerinden bir araya gelen işçiler; UİD-DER'in iş kazalarına, meslek hastalıklarına ve iş cinayetlerine karşı yürüttüğü kampanyaya coşkuyla destek verdiler. Sömürsüz ve savaşız bir dünya için mücadele çağrısının yapılmasıyla son bulan etkinlik, salondaki tüm işçilerin dakikalarca ayakta alkışlamasıyla son buldu.

Etkinliğe, HDP Eş Genel Başkanı Ertuğrul Kürkçü, İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, KESK Genel Başkanı Lami Özgen; DERİTEKS Tuzla, Genel-İş Anadolu Yakası, Çelik-İş İstanbul 1 ve 2 nolu şube yöneticileri; İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nden, Bir Umut Derneği'nden, Anti-Kapitalist Müslümanlar/Kapitalizme Karşı Mücadele Derneği'nden, Kârerliler Derneği'nden yöneticiler katıldılar. Feniş Alüminyum, Punto Deri, Hacettepe ve DHL direnişçileri de etkinlikte yerlerini aldılar ve iş kazalarına karşı öfkelerini dile getirdiler.

Etkinliğe, uluslararası işçi dayanışmasının anlamını ortaya koyan çok sayıda ülkeden ve işçi örgütünden mesajlar da gönderildi.

Etkinliğe katılan işçiler ve kurumlar selamlandıktan sonra, UİD-DER'in faaliyetlerini anlatan bir video izlendi. İş

kazalarında yaşamını kaybeden işçilerin anısına ithaf edilen etkinlikte, iş kazalarında ve işçi sınıfının mücadelesinde hayatını kaybedenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından salondaki işçiler, dakikalarca süren alkışlarıyla iş kazalarına olan tepkilerini ifade ettiler.

İşçi sınıfının birliği ve dayanışması için yoğun bir emek harcayan derneğimiz UİD-DER adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmada, UİD-DER'in "İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümlerini Durduralım" kampanyasıyla işçilerin protestosunu 100 binden fazla imzayla Meclis'e taşıdığı altı çizildi. İş kazalarının işçiler ve aileleri üzerinde nasıl bir yıkıma, fiziksel ve psikolojik tahribata yol açtığına dikkat çekildi. İş kazalarının gerçek sorumlusunun patronlar sınıfı ve gerekli önlemleri almayan, işyerlerinin denetimini sağlamayan AKP hükümeti olduğu vurgulandı. Kapitalist sömürü düzeni teşhir edildi. UİD-DER'in, işçi sınıfının somut sorunlarının çözümü yolunda örgütlülüğü büyütme ve geniş kesimlere bu örgütlülüğü yaymak amacıyla kurulduğu vurgulandı. Sendikaların üzerine düşen görevi yapmadığı koşullarda, UİD-DER'in sendikaların doğal görevlerini üstlenmek zorunda kaldığı belirtildi. Çeşitli kampanyalar yürüten UİD-DER'in, işçilere moral ve güç verdiği, örgütlenen ve mücadele eden işçilerin umutsuzluktan sıyrıldığı ifade edilerek, örgütlenme çağrısı yinелendi.

Etkinlik boyunca iş kazalarına, iş cinayetlerine ve işçilerin mücadelelerine ilişkin çeşitli videolar gösterildi. İş kazalarında yaşamını kaybeden işçilerin ailelerine söz verildi. Etkinliğe katılanlar arasında bulunan, iş kazası geçirerek ağır bir şekilde yaralanan işçilerin duyguları aktarıldı. Dizi setinde iş cinayetine kurban giden Selin Edem'in ablası ve Davutpaşa'daki patlamada yaşamını kaybeden Heybetullah Güleç'in ağabeyi Adalet Arayan İşçi Aileleri adına bir konuşma yaptılar; iş kazalarına ve iş cinayetlerine karşı ÜİD-DER'in ortaya koymuş olduğu çalışmadan dolayı teşekkür ettiler. Feniş, Punto Deri ve Hacettepe Hastanesi direnişçileri iş kazalarına olan öfkelelerini dile getirdiler, direnişlerinin başarıya ulaşması için dayanışma çağrısı yaptılar.

Daha sonra kürsüye gelen HDP Eş Genel Başkanı Ertuğrul Kürkçü ve HDP Milletvekili Levent Tüzel, yaptıkları konuşmalarda, ÜİD-DER'in yürüttüğü kampanyanın önemine değinerek, iş kazalarına ve iş cinayetlerine karşı sessiz kalınmaması gerektiğini, istendiğinde ses getiren mücadelelerin örgütlenebildiğini vurguladılar. Kürkçü, ÜİD-DER'in çalışmalarını yakından takip ettiğini ve gurur duyduğunu belirtirken, Tüzel, ÜİD-DER kampanyasında yer alan taleplerin üzerinde durdu ve bu talepler etrafında mücadelenin çok önemli olduğunu ifade etti. Etkinlikte, DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Mahmut Şengül de bir konuşma yaparak iş ka-

zalarına karşı sendikaların üzerine düşen görevi yapması gerektiğini vurguladı ve sözlerini şöyle tamamladı: "ÜİD-DER'e sendikaların boş bıraktığı alanı doldurduğu için çalışmalarından dolayı teşekkür ediyorum. ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinde bilinç kazanan işçiler, sendikalarını güçlendirecektir."

ÜİD-DER İSİG Komitesi adına da bir konuşmanın yapıldığı etkinlikte; Japonya, İngiltere, İran, Avusturya ve Almanya'dan gönderilen uluslararası dayanışma mesajlarına yer verildi.

Göçmen işçilerin sorunlarının da yer bulduğu etkinlikte, Elif Çağlı'nın göçmen işçilerin ölüm yolculuğunu anlatan şiiri Umut Teknesi'ne de yer verildi. Etkinlikte, ÜİD-DER Müzik Grubu da çeşitli ezgiler seslendirdi. Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde madencilerin nasıl köle gibi çalıştırıldığını anlatan, madencilerin kahırlı yaşamının bir ifadesi olan "Mükellefiyet", ÜİD-DER Müzik Grubu'nun iş kazalarına karşı yürütülen kampanya sırasında bestelediği "Kader Değil", ayrıca "Madenci" ve "İşçinin Türküsü" ezgileri salondaki işçilere yoğun duygular yaşattı. Hep bir ağızdan söylenen "İşçinin Türküsü"yle biten etkinliğimiz dakikalarca ayakta alkışlandı ve adeta alkış fırtınaları kopardı. İşçiler salonu terk etmek istemediler. Yavaşlayan alkış fırtınası durup durup yeniden yükseldi. İşçiler, "ÜİD-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor!" sloganıyla salondan ayrıldılar. ■

İşçi Kadınlar Başka, Patron Kadınlar Başka

Emine Erdoğan'dan Ümit Boyner'e, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'den Güler Sabancı'ya kadar patronlar sınıfının kadınları özgürce konuşuyor ve kendi meselelerini gündemde tutuyorlar. İşçi kadınlar ise hem kadın hem de işçi olmaktan kaynaklanan sorunlarına, işyerlerinde yaşadıkları haksızlıklara, gördükleri şiddete karşı çıktıklarında aşağılanıyor, şiddete maruz kalıyorlar.

Patron kadınlar işyerlerinde pek çok kişiyi çalıştırıyorlar. Kendileri işe gitmese de şirketlerinde, fabrikalarında işler tıkır tıkır yürüyor. Ama işçi kadınlar işe gitmediklerinde ücretleri kesiliyor, işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

Patron kadınlar işyerlerinde pek çok kişiyi çalıştırıyorlar. Kendileri işe gitmese de şirketlerinde, fabrikalarında işler tıkır tıkır yürüyor. Ama işçi kadınlar işe gitmediklerinde ücretleri kesiliyor, işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

İşçi sınıfının ve patronlar sınıfının hiçbir şeyi ortak olmadığı gibi, bu iki sınıfın kadınlarının da sorunları ortak değildir. Kadınıyla erkeğiyle patronlar sınıfı, işçileri nasıl sömüreceklerini ve kârlarına nasıl kâr katacaklarını hesaplayıp planlar üretirken, işçiler geçim sıkıntısı, ağır çalışma koşulları ve işsizlikle boğuşuyorlar. İşçi sınıfının kadınları bu sorunlar karşısında daha güçsüz kalıyor ve daha çok eziliyorlar.

Patronlar sınıfının kadınları her fırsat bulduklarında lüks kıyafetleri, sağlıklı, bakımlı halleri ve kendilerine güvenleriyle çıkıp orada burada kadınların haklarından bahsediyorlar. Onlar para ve güç sahibi oldukları için iş dünyasındaki rekabette erkeklerle eşit fırsatlara sahip olmaktan, daha çok kadının politikaya atılmasından dem vuruyorlar. Ancak işçi sınıfının kadınlarının yaşadıkları sorunları zerre kadar umursamıyorlar.

Patron kadınlar işyerlerinde pek çok kişiyi çalıştırıyorlar. Kendileri işe gitmese de şirketlerinde, fabrikalarında işler tıkır tıkır yürüyor. Ama işçi kadınlar işe gitmediklerinde ücretleri kesiliyor, işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

Patron kadınlar işyerlerinde pek çok kişiyi çalıştırıyorlar. Kendileri işe gitmese de şirketlerinde, fabrikalarında işler tıkır tıkır yürüyor. Ama işçi kadınlar işe gitmediklerinde ücretleri kesiliyor, işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

Patron kadınların çocuklarına bakan, evlerini temizleyen, yemeklerini yapan işçiler var. Oysa işçi sınıfının kadınları hem evde hem de işte hızlı bir tempoyla çalışmak zorundalar. Ev işlerine ve çocuk bakımına da zaman ayırmak zorunda olan kadınlar, ya çalışmıyorlar ya da eve iş alıyorlar. Çalıştıkları zamansa genellikle kısa süreli ya da yarı zamanlı işler yapmak zorunda kalıyorlar. Bu tür çalışmaların sonucunda ise düşük ücretlere boyun eğiyorlar. Emeklilik hakkı zaten yok. Tam zamanlı çalışan kadın işçiler ise işyerlerinde tam zamanlı çalışan erkek işçilere göre daha az ücret alıyorlar.

Patronlar, doğum izni kullandıkları için kadın işçi çalıştırmayı tercih etmiyor. Birçok işyerinde bebeği olan kadınlara süt izni, kreş hakkı verilmiyor. Çalışma koşullarının ağırlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle kadınlar çok genç yaşlarında kas, kemik ve eklem hastalıklarına yakalanıyorlar. Bu acıları evlerinde ya da çalışmak zorunda oldukları için işyerinde çekmeye devam ediyorlar. Eşleri iş kazası geçiren kadınlar, hem evin ekonomik yükünü hem de çalışamaz hale gelen eşlerinin bakımını aynı anda üstlenmek zorundalar. Bu nedenle de bu koşullarda çalışmak da yaşamak da kadın için eziyet oluyor.

Patronlar sınıfının kadınları “çocuğumu hangi kolejde okutsam, hangi modacıya gitsem, akşam yemeğini hangi restoranda yesem, tatile hangi ülkeye gitsem” diye düşünür. İşçi sınıfının kadınları “işe giderken çocuğu kime bıraksam, nasıl yapsam da mutfağa ayırdığım parayı ay sonuna kadar yetirsem, çocuğun okul masrafı için kaç saat daha mesai yapsam” diye düşünür. Bu farklılık doğumdan ölüme kadar sürer. İşçi sınıfının kadınları ya gençlik yıllarında çalışmaya başlayıp körpecik bedenlerini sermayenin hizmetine sunar ya da evlendirilir; geçim sıkıntısının, işyerinde horlanan kocanın bunun acısını gelip evde kadından çıkarmasının, çoğu kez art arda gelen çocukların sorumluluğu altında ezilir.

Emine Erdoğan'dan Ümit Boyner'e, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'den Güler Sabancı'ya kadar patronlar sınıfının kadınları özgürce konuşuyor ve kendi meselelerini gündemde tutuyorlar. İşçi kadınlar ise hem kadın hem de işçi olmaktan kaynaklanan sorunlarına, işyerlerinde yaşadıkları haksızlıklara, gördükleri şiddete karşı çıktıklarında aşağılanıyor, şiddete maruz kalıyorlar.

İşçi sınıfının kadınlarının yaşamlarındaki sorunları çözebilmeleri için yapabilecekleri tek şey kadınıyla erkeğiyle patronlar sınıfına karşı mücadele etmektir. Bu da ancak erkek ve kadın işçilerle yan yana, omuz omuza verilecek mücadeleyle gerçekleşecektir. ÜİD-DER'li kadınlar tüm kadınları omuz omuza, kardeşçe verilen bu mücadeleye, onurla yürünen bu yolda birlikte olmaya çağırıyor. ■

İşçilerin Sorunlarını Kim Çözecek?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Kış yavaş yavaş kendisini hissettirmeye başladı. Biz de fırsattan istifade bir Pazar sabahı kahvaltı yapmak için sözleştik. Ben ve metal işçisi bir arkadaşım bir pastanede oturup kahvaltı yaptık. Bizler işçi olduğumuz için haliyle gündemimiz işçilerin yaşadığı sorunlardı. Arkadaşıma “işçilerin sorunları neler, bu sorunları kim çözecek?” diye sordum.

Arkadaşım yarasına tuz basılmış gibi başladı konuşmaya. “Sana hangi birini sayayım ki! İşçilerin yaşadığı her şey sorun. Düşük maaşlar, uzun iş saatleri, esnek ve güvencesiz çalışma, iş kazaları, bunların her biri hayatımızı etkileyen en büyük sorunlar. Ha bir de benim son işyerinden ayrılmama neden olan hava şartları” deyince ben merak ettim ve bunu biraz açmasını istedim. Şunları söyledi:

“En son çalıştığım fabrikada araba parçaları üretiyorduk. Ortam yazın çok sıcak, kışın ise çok soğuk oluyordu. İnsan vücudu bu, ne çok sıcak havada rahat eder, ne de çok soğuk havada. Yazın sıcaklarda adeta sucuk gibi oluyorduk. Sonbaharın gelmesi ile birlikte havalar hafiften serinledi. Derken bu sefer de başka bir sorun ile yüz yüze kaldık. Havalar soğumaya başladı. Bize hiçbir koruyucu ekipman vermediler ve hiçbir ısıtıcı veya soğutucu yoktu üretim alanında. Ben terlikle çalışıyordum. Ayakkabı ve mont istediğimde ise ha bugün ha yarın diyerek beni oyalıyorlardı. Biz yazın sıcak, kışın soğuklarla boğuşur-

ken patron klimalı odasında rahat bir şekilde oturuyordu. Geçen kış bir sebeple patronun odasına gittim. Daha girer girmez, ben cennete mi geldim diye düşündüm. Oda çok sıcaktı ve benim çıkışım gelmiyordu. Lakin aşağıda soğuk üretim alanında makine beni bekliyordu. Aşağıya indiğimde, ne olacak bizim bu halimiz diye düşündüm. Bir süre daha çalıştıktan sonra dayanamadım ve işi bıraktım. Bütün bunlar benim için üstesinden gelinemeyecek sorunlardı. Ta ki UID-DER ile tanışana kadar. Ben UID-DER ile tanıştıktan sonra farkına vardım ki çözülebilecek hiçbir sorun yoktur. Ben dağ gibi görünen sorunların aslında çakıl taşı olduğunu UID-DER sayesinde gördüm. Yeter ki bizler fabrikada işçi arkadaşlarımızla bir araya gelelim ve UID-DER’de örgütlenelim. Bu sorunlara ancak bu şekilde çözüm bulabiliriz.”

Benim bunların üstüne söyleyebilecek hiçbir şeyim kalmadı aslına bakarsanız. Arkadaşım işçilerin yaşadığı sorunları ve bu sorunların nasıl çözülebileceğini anlattı. Bizlere düşen, işçileri bir araya getiren ve yaşadıkları sorunları çözmek için onları mücadeleye sevk eden derneğimiz UID-DER’de örgütlenmektir. ■

Ne Olduğunu Anlamadım Bile

■ Tuzla'dan bir işçi

Elini makinenin iğnelerine kaptıran bir işçi arkadaşım, işyerinin anlaşmalı olduğu özel hastaneye götürülüyor. O arada arkadaşım eline dikiş atılırken “işçiyi çok düşünen” patron temsilcisi de, o konuşurken yorulmasını diye yetkililerle kendisi konuşuyor.

Ne kadar düşünceli değil mi? İşçi arkadaşşıma sordum: “İş kazası dedin mi?” “Hayır, ne olduğunu anlamadım bile. Dikiş atılırken personel müdürü konuşmuş, bana hiç bir şey sormadılar” dedi. Tabii bu durumda özel hastanelerin kime özel olduğu da anlaşılıyor. İş kazalarının üzerini kapatmak için özenli bir “özel hastane.” İşyerinde iliklerine kadar sömürülen, yemek molası hariç hiç dinlenmeye fırsatı olmayan işçi arkadaşımı, yorgunken düşünmeyen personel müdürümüz, iş kazası geçirdiğinde pek özenli davranıyor. Özel hastaneye götürüyor. Yorulmasını diye konuşturuyor. İşyerinden

hastaneye götürülürken kimsenin ruhu duymuyor. İşçilerin bu durumu öğrenmemesi için de bir hayli özen gösteriliyor. Yanındaki işçi arkadaşı olay bitip üzerinden üç dört gün geçtikten sonra öğreniyor. İşveren işçiyi düşündüğünden böyle davranmıyor. İşçi, olur ya, iş kazası falan der, işyerinin siciline yazılır... Neyse ki “ufak” bir kazayı atlaman işçi arkadaşım bugün için şanslıydı. Ama patronlar, iş kazalarında işçinin durumu ne kadar ağır olursa olsun olayın üstünü kapatmakta ustalalmışlar. Biz işçiler patronların umurlarında değiliz. Kâr güdüsü üzerine kurulan bu kapitalist sistemde patronlardan işçinin sorunlarına duyarlı olmasını bekleyemeyiz.

UID-DER’in yürüttüğü “İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümünü Durduralım!” kampanyası her geçen gün daha fazla önem kazanıyor. Her gün işyerlerinde işçiler, iş kazalarında ya sakat kalıyor ya da yaşamını yitiriyor. İşçi çocukları yetim kalıyor. İşçilerin sorunlarını örgütlenmiş işçilerden başka kimse çözemez. Yeter ki örgütlenip bilinçlenelim. Patronların kaybedecek çok şeyi var, ama biz işçilerin iş kazalarında elini, kolunu, dahası canını yitirmekten başka bir şeyi yok. Emeğimizi çalan patronlara kalan canımızı da vermemeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. ■

Tekstil İşçilerinin Sorunları

■ Sarıgazi'den tekstil işçileri

Merhaba arkadaşlar, Biz 14 yıllık tekstil işçisi iki arkadaşız. Tekstil sektöründe çalışan işçilerin sorunlarını kendi yaşadıklarımız üzerinden anlatmak istiyoruz. Öncelikle tekstil sektöründeki patronların oldukça örgütlü olduğunu söyleyelim. Her yıl bir araya gelip işçilere ne kadar zam vereceklerini, parça başı iş verip vermeyeceklerini konuşup ortak karar alıyorlar. Hiçbiri de aldıkları kararın dışına çıkmıyor. Ama ne yazık ki biz işçiler onlar kadar birlik değiliz. Bu nedenle de yaşadığımız pek çok sorun var.

Tozun, pisliğin içinde çalışıyoruz. Çoğu zaman tuvaletlerde sabun bile bulunmuyor. Üç kuruşluk sabunu bile çok görüyor bize patronlar. Fazla mesai yapılacağı zaman bırakın bize sormayı, çıkış saati gelinceye kadar haberimiz bile olmuyor. Paydos saatine 5 dakika kala “mesai var, çıkmayın” diyorlar. Kimse bize bir işimiz olup olmadığını sorma zahmetine bile katlanmıyor. Hastamız olamaz, planlarımız ya da özel işimiz hiç olamaz! Bütün hayatımızı onların mesai ihtiyaçlarına göre düzenlemek zorundayız.

Zaten mesaiye kalmak istemediğimizde doğrudan karpıyı gösteriyorlar. Pazar günü yaptığımız mesailerin ücretini vermek yerine hafta içi bir gün izin veriyorlar. O da genellikle onların belirlediği, iş olmadığı bir gün oluyor. Hafta içi yaptığımız mesailer de yine gelmediğimiz günden kesiyorlar. Ama her seferinde iş yasasındaki gibi 1 saate karşılık 1,5 saat izin vermek yerine 1 saate karşılık yine 1 saat izin veriyorlar. Zaten ücret olarak vereceklerse de saatlik ücretimizi eksik hesaplıyorlar. Çünkü günlük ücretimizi 8'e değil, 10 saat çalıştığımızı iddia ederek 10'a bölüyorlar! Böylece saatlik ücretimiz düşük çıkıyor.

Normalde hafta içi çalıştığımızda zaten 45 saati doldurmuş oluyoruz. Ama biz Cumartesi günleri de öğlene kadar çalışmak zorundayız ve bu çalışma fazla mesai sayılmıyor. Sigortamız asgari ücret üzerinden ödeniyor.

Biz köle ya da robot değiliz. İnsanız ve insan muamelesi görmek istiyoruz. Susmak bir yere kadar oluyor. Bütün bu haksızlıklara maruz kalıp sesimizi çıkaramamak, çıkardığımızda da “nankör”, “uyanık”, “uçkağıtçı” gibi ithamlarla karşı karşıya kalmak çok zorumuza gidiyor. Ama örgütlü olmadığımızda bütün bu sorunlar karşısında çaresiz kalıyoruz. Zaten öyle bir yetiştirildik ki bugüne kadar bize hep konuşmanın, karşı gelmenin ayıp olduğu söylendi. O yüzden ne kadar haklı olduğumuzu bilsek de patronlar karşısında dilimiz tutuluveriyor. Biliyoruz ki başka bir işyerine gittiğimizde de işçiler birlik değilse yine aynı sorunlarla karşılaşacağız. Haklarımızı bilelim, örgütlenelim, mücadele edelim. ■

Haftada 65 Saat + Asgari Ücret + Sigortasız

■ Ankara'dan bir eğitim işçisi

Merhaba kardeşler, Ben şu an ücretli öğretmenlik yapan bir eğitim işçisiyim. Sizlere bundan önce çalıştığım işyerindeki koşullardan bahsetmek istiyorum. Gıda sektöründe hizmet veren bu işyeri AVM içerisinde bulunuyor. Bundan ötürü iş yükü belli günler ve saatlerde çok yoğun. Çok nadir olmakla birlikte yoğun olmayan saatler olsa da dinlenmek pek mümkün olmuyordu, çünkü sürekli ayakta durmak zorundaydık.

Özetle bir günümünden bahsetmek istiyorum sizlere. Bu pastanede günde on buçuk saat çalışıp, 20 ve 30 dakikadan oluşmak üzere toplam 50 dakika mola kullanıyordum. Bu yoğun tempoda haftada 65 saat çalışmamıza rağmen, hem asgari ücret alıyor hem de sigortasız çalışıyordum. Birlikte çalıştığım işçilerle konuştuğumda ancak 3-4 ay sonra sigorta başlayacağını öğrenmiştim. Tabii bu çalışma koşullarına ve düşük ücrete 3-4 ay katlanıp çalışabilirseniz. Bu duruma karşı işçi arkadaşların tutumu işten ayrılmak oluyordu. Ben, yaşadığımız bu sorunlara karşı hiçbir şey yapmadan çekip gitmenin değil, kalıp, bir şeyleri değiştirmek için, patronun ve patron gibi davranan şeflerin dayatmalarına karşı mücadele etmek gerektiğini dillendirdim. Diğer işçiler bu duruma çok yanaşmasa da ben kişisel olarak karşı durmaya çalıştım ve bunun neticesinde işten çıkarıldım. Belki bu işyerinde olmadı fakat ÜİD-DER'den öğrendiklerim sayesinde hak arama mücadelesine devam edeceğim. Çünkü biliyorum ki sermaye düzeni var oldukça nerede çalışırsak çalışalım bu koşullar biz işçilere hep dayatılacak. Ve şunu da biliyorum ki; bize dayatılan bu koşullar ancak ve ancak işçi sınıfının mücadele ettiğinde değişecek. ■

Örgütlü İşçinin Fendi Patronu Yendi!

■Sefaköy'den bir metal işçisi

Çalıştığım fabrikadan sağlık sorunları nedeniyle çıkmak zorunda kaldım. Bu fabrikada bir buçuk sene çalıştım ve işten çıkarken kıdem tazminatımı da aldım. Bunun için bir işçinin tek taraflı nasıl iş akdini feshedeceğini araştırdım ve ÜİD-DER'li işçilere danıştım. Bir işçinin fazla mesaisi eksiksiz olarak bordroya yansıtılmalıdır. Bordroda fazla mesai ve diğer ek ücretler belirtilmezse, işçi bu nedenlerden dolayı tek taraflı iş akdini feshedebilir. Öncelikle notere gidip patrona ihtar çektim. İhtarname işyerine ulaştığında hemen beni arayıp görüşmek istediklerini söylediler. Görüşmeye gittiğimde bana bu ihtarnameyi neden çektiğimi sordular. Ben de haklı sebeplerim vardı bu yüzden çektiğim dedim. Patron “sen mesailerini almadığını söylüyorsun ama biz sana her ay veriyoruz, sen de aldığına dair her ay imza atıyorsun” dedi. Ben de patrona bu imzanın yasal hiçbir hükmünün olmadığını söyledim. Bunun üzerine patron “ben avukatla görüştüm, bir hak alamayacağını söyledi, bir buçuk sene mesai aldığına dair imza attın, almadığını nasıl ispatlayacaksın” dedi.

Ben de patrona “elindeki makbuzu hâkime mi göstereceksin, maaşını bankaya yatırıyorum, fazla mesailerini de elden veriyorum mu diyeceksin” dediğimde, patron sesini çıkaramadı. Ben kıdem tazminatımı ve geçmiş günlerin fazla mesai ücretlerini istedim. Patron böyle bir hakkımın olmadığını söyledi. Ben de “siz de benim fazla mesailerimi bordroda gösterseydiniz ve ona göre yatırsaydınız. Çünkü fazla mesailerim ücrete yansıtılmadığı için sigorta primim eksik yatıyor” dedim. Yani patron bir buçuk sene hem benim primlerimi eksik ödedi hem de vergi kaçırdı. Görüşmemiz 40 dakika sürmüştü. Patron ancak çalıştığım ayın maaşını ve fazla mesailerini verebileceğini söyledi. Ben de “mahkemede artık sen uğraşırısın” dedim. Patron “avukata para vereceksin de ne olacak, bu iş zor” diyerek beni korkutmaya çalıştı. Ben de davanın nasıl açıldığını, sürecin nasıl işlediğini onlara anlatarak korkmadığımı söyledim. Sonra patronun odasından ayrılıp giderken patron beni tekrar çağırdı ve anlaşalım dedi. Kıdem

tazminatımı ve geçmişte bordroya yansıtılmayan bütün fazla mesai ücretlerimi aldım. Patron bana “bak sen akıllı bir işçisin, sakın diğer işçilere bu konuda akıl verme” dedi. Giderken işçi arkadaşlarımla vedalaşayım dedim ama patron buna izin vermedi.

Tabii işten çıkış evrakını parayı almadan imzalamadım. Bana parayı bankaya yatıracaklarını söylediler. O gün geldiğinde ilk önce bankaya baktım parayı yatırmışlar mı diye. Baktım ki parayı yatırmamışlar, fabrikaya geldim bana evrakı imzalamamı söylediler, ben de parayı almadan imza atmayacağımı söyledim. Patron “bana güvenmiyor musun” dedi. Ben de bunun güvenip güvenmeme sorunu olmadığını anlattım, “bankaya parayı yatırın imzalayayım” dedim. Sonra bankaya parayı yatırdılar, parayı aldıktan sonra çıkış evrakını imzaladım. Patron bana bu meseleyi kimseye söylemeyeceğime dair şeref sözü vermemi istedi. Böyle bir söz vermeyeceğimi ifade ettim ve şeref benim hayatımdır, yaşamımdır dedim. Sonra muhasebeci şöyle dedi, “otuz yıllık muhasebeciyim kimse benden senin gibi bu parayı alamadı”.

Karşımda 55 yıllık bir patron vardı. Onunla karşı karşıya geldim ve ben kazandım, işçi sınıfının bir parçası kazandı. Patronlar o kadar örgütlü ki bize üç kuruş para vermemek için her yolu, her yöntemi deniyorlar. Ama patronun karşısında bu sefer sınıf bilinçli bir işçi vardı, ÜİD-DER'li bir işçi vardı. Gün gelecek bunun ne demek olduğunu tüm patronlar öğrenecek! ■

RÜZGARLARIM KONUŞUYOR

Ben bir harp esiriydim
Bulutları seviyordum, hürriyeti seviyordum
İnsanları seviyordum, yaşamayı seviyordum
Bulutları gözlerimden boşalttılar bir gece.

Yalan söylemeyen bir dünyada.
Ben de yalan söyleyemem.

Ve ben şeffaf, tertemiz

Pırl pırl bağıryorum:

Yetişir oltaya yem

Dile küfür olduğumuz,

Yetişir bozuk para gibi savrulduğumuz.

Gözlerim var, görüyorum:

Yarı çıplak, çırlıçıplak

Ölülerle dolu toprak

Ölüler sarmaş dolaş

Ölüler sivil, asker, ihtiyar

Ölüler buram buram

Nefret kokuyor

Ve dilim var, söylüyorum:

Benim de altçenemi

Gözlerimi alacaklar belki de

Yaşamak ve hürriyet istedim diye

Ve belki de bir sabah

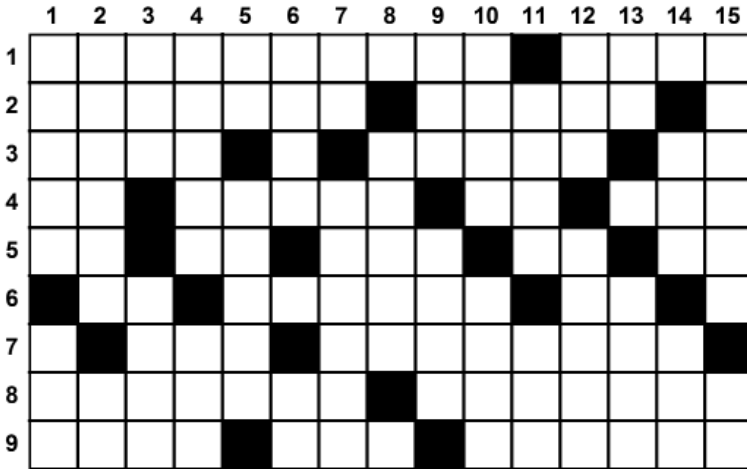
Gün doğmadan az önce

Heykelim dikilecek

Bir darağacına.

Cahit Irgat

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Petrol-İş'in örgütlendiği iş kolu. Ters, zıt.
2. Çizgili bir deniz balığı. Ortadoğu'nun kadim halklarından biri.
3. Bir erkek adı. Toprak, yer parçası. Bir işte başta gelen.
4. Türkiye'nin plaka kodu. Mücevher olarak kullanılan değerli taş. Doğru akımın kısaltması. Üzme, sıkıntı verme.
5. Oje kelimesindeki sesli harfler. Hangi şey. Verme, ödeme. Duman lekesi. En kısa zaman.
6. Uzaklık belirten söz. Uçan memeli hayvan. Patronlardan yana haber yapan bir ajans.
7. Uzunluk. İngiltere, İskoçya ve Galler'i içine alan ada.
8. Kontrol. Tıkırdayan bir şeyin çıkardığı ses.
9. Elektrik bir yöne akışı. Bebeklerin çıkardığı bir ses. Bir yükün yukarıya kaldırılmasını sağlayan araç.

Yukardan Aşağıya

1. DERİTEKS'te örgütlendikleri için işten çıkartılan işçilerin direniş başlattıkları Zeytinburnu'ndaki deri fabrikası. Avuç içi.
2. Tutsaklık. Yayın fırlattığı demir uçlu çubuk.
3. Sık sık iş cinayetleriyle gündeme gelen Türkiye Kömür İşletmeleri'nin kısa adı. Soğuğa karşı omuzlara, başa, sırta veya boyna alınan örtü.
4. Romanya halkından. Almanya'da bir kent.
5. Kemiklerin toparlak ucu. ... ile Mecnun.
6. Genellikle elektriksel yöntemlerle metal yüzeyini bir başka metal veya alaşım ile kaplama. Su.
7. Uluslararası birim. Hava yastığı.
8. Sıva veya boyadan önce vurulan kat.
9. Mahal. Turnusolun rengini kırmızıya çeviren yakıcı kimyasal madde.
10. Hür (Kürtçe). Atılan bir şeyin gidebildiği uzaklık.
11. İz güderek aradığını bulabilen kimse. Ağabey.
12. Sıradan. Suçlu olduğu sanılarak mahkemeye sevk edilmiş kimse.
13. Bir bağlaç. Ağaç çengel.
14. Üye. Gümrük muafiyetinden yararlanmak için ihracatçının düzenlediği belge.
15. İnsanca. Sıra kelimesinin seslileri.

Geçen Ayın Çözümü

İşçilerin Sordukları/19

Cumartesi yarım gün çalışıldığı halde o gün işe gitmeyen işçiden tam gün ücreti kesilebilir mi?

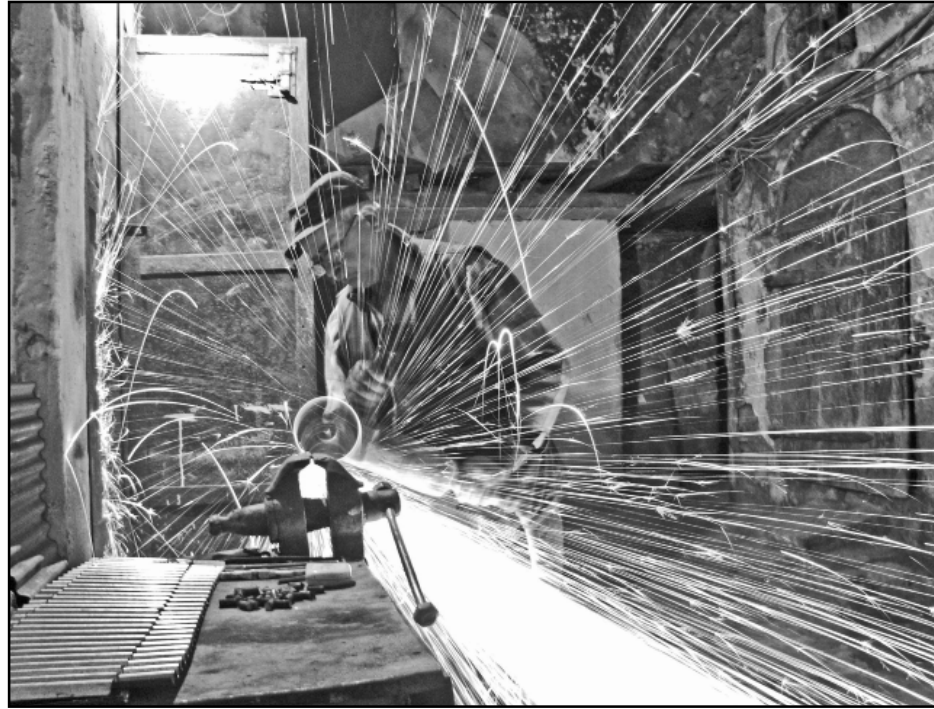
İş Kanunu'na göre haftalık çalışma süresi 45 saat ile sınırlandırılmış, ancak Cumartesi de işgünü sayılmıştır. Dolayısıyla Cumartesi günü işe gidilmemesi durumunda işçinin ücretinden kesinti yapılır. İşçi saat ücretiyle çalışıyorsa, ücretinden işe gelmediği saatler kadar kesinti yapılabilir. Ama işçi maktu (kesin) aylık ücret ile çalışıyorsa işe gelmediği gün için kesinti yapılamaz.

Cumartesi günü yarım gün çalışarak 45 saatlik çalışma haftasını bitiren işçinin, o gün işe gitmemesi durumunda tam gün ücreti kesen işverenler bulunmaktadır. Bu durumda kesintinin hangi esaslara göre yapılacağına ilişkin kanunda bir düzenleme yapılmamıştır. İşçiler bu konuda hak kaybına uğramamak için işyerlerinde örgütlenme ve iş mahkemelerine başvurma kanallarını kullanmalıdırlar.

3 ihtar işçiyi tazminatsız işten atma gerekçesi olabilir mi?

İşyerlerinde "3 ihtar işçiyi tazminatsız işten attırır" sözükulaktan kulağa aktarılır, ancak bu yanlış bir bilgidir. İş yasasında ihtar sayısına ilişkin bir madde yoktur. Dolayısıyla burada önemli olan ihtarın sayısı değil, içeriğidir. İşveren işçiyi yıldırma, baskı uygulamak amacıyla sudan sebeplerle ihtar çekiyorsa, 100 ihtar da olsa, bu tür ihtarların bir geçerliliği olmaz. Her şeyden önce, ihtar gerekçe olan fiilin iş görme borcuna veya işyeri düzenine aykırı bir nitelikte olması gerekir. Ayrıca haklı gerekçesi olsa bile her ihtar işten çıkarma sebebi olamaz.

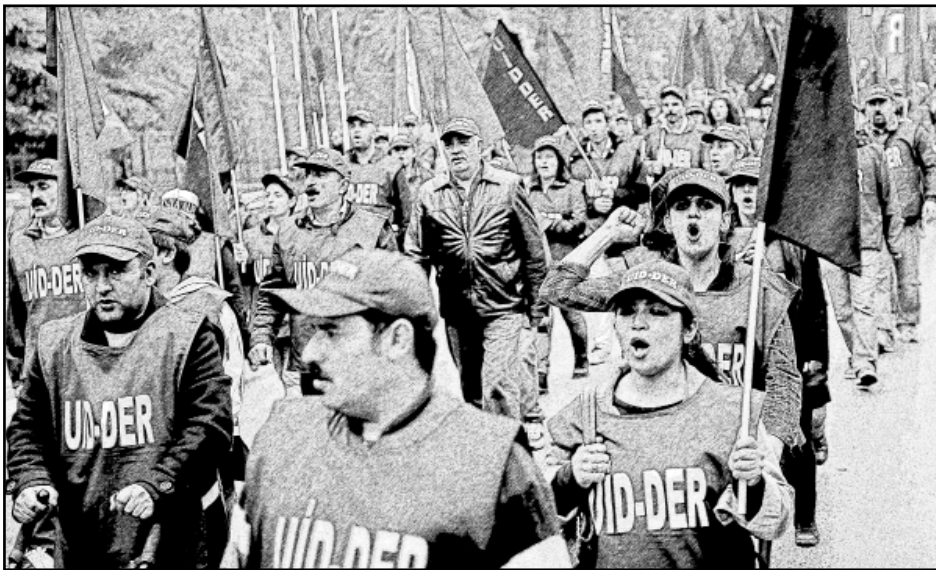
Aynı konuda birden fazla ihtar verilmesi işçiyi zor du-

rumda bırakabilir. Çünkü böyle bir durumda ihtar gerekçesi haklı ise işveren işçinin pek çok kez ikaz edilmesine rağmen aynı yanlış devam ettirdiğini söyleyerek işçiyi işten çıkarabilir. Bu durumda bile işçinin savunmasını almadan işten çıkaramaz ve işten çıkarma gerekçesini açık ve net bir şekilde belirtmekle yükümlüdür. İşçinin tazminatlı mı tazminatsız mı işten çıkarılacağı ise tamamen konunun içeriğine bağlıdır. Örneğin işveren performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkardığı bir işçiyi kıdem tazminatı vermek zorundadır. Genellikle de tazminat konusu iş mahkemelerinde, örnek Yargıtay kararlarıyla çözüme kavuşmaktadır.

İşçi ihtar aldığı anda savunma yazmak gerekir mi? Bu işçinin yararına olur mu?

İş Kanunu'nun 109. maddesinde "Bu kanunda öngörülen bildirimlerin ilgiliye yazılı olarak ve imza karşılığında yapılması gerekir. Bildirim yapılan kişi bunu imzalamazsa, durum o yerde tutanakla tespit edilir" demektedir. Bu nedenle savunma yazmamak ihtar almadığımız anlamına gelmez. Eğer haksız yere ihtar verildiğini düşünüyorsak bu durumda en doğru olan bu ihtarın geçersizliğini ortaya koyacak ve mümkünse belgelere dayandırabileceğimiz bir savunma yazmamızdır. Savunma yazmak ihtarın haksız yere verildiğini kanıtlamak açısından önemlidir. Çünkü savunma yazmadığımızda ihtarın gerekçesini kabul etmiş sayılırız. ■

Asgari Ücreti İşçi Kurulları Belirlesin!

Her yılın Aralık ayında hükümetten ve en büyük işçi ve işveren konfederasyonlarından 5'er temsilcinin katılımıyla, Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplanıyor. Komisyonun toplanmasıyla birlikte asgari ücret kısa bir süreliğine gündem oluyor. Komisyonun masa başında yaptığı tartışma ve pazarlıklar hiçbir işe yaramıyor. Çünkü her seferinde aynı şey oluyor: 5 patron temsilcisiyle, patronların hizmetindeki 5 hükümet temsilcisi aralarında anlaşıp işçilere sefalet ücreti dayatıyorlar. İşçiler adına masada oturan 5 Türk-İş temsilcisi ise, yalnızca asgari ücretin yetersiz olduğuna işaret ediyor ve muhalefet şerhi düşmekten öteye hiçbir şey yapmıyor. Nihayetinde patron ve hükümet temsilcilerinin oluşturduğu işçi düşmanı çoğunluk ne derse o oluyor.

Türk-İş, Kasım'da 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırının 3 bin 470 lira olduğunu açıkladı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu, sendikaların açıkladığı bu tür rakamlara pek itiraz etmiyor. Hatta 4 kişilik bir ailenin geçinmesi için asgari tutarın 4 bin liranın üzerinde olduğunu o da kabul ediyor. Ancak patronlar ve hükümet, asgari ücretin tespiti için sahtekârca bir hesaplama yöntemi izliyor. Asgari ücret, 4 kişilik bir ailenin yalnızca 1 ferdinin geçimi için hesaplanıyor. Yani 4 bin küsur liralık rakam önce 4'e bölünüyor; daha sonra ortaya çıkan rakamdan vergiler ve diğer kesintiler düşülünce geriye 800 lira civarında bir ücret kalıyor. 4 kişilik bir ailede, 4 kişinin birden çalışamayacağı bilinmiyor mu? Yeni doğmuş bebeklerin ve çocukların çalışamayacakları elbette biliniyor. Üstelik çoğu aile nüfusunun dört kişiden fazla olduğu bilinen bir gerçektir. O halde bir ailenin geçinmesi için gerekli asgari tutarın 4'e bölünmesi göz göre göre yapılan bir sahtekârlıktır.

Diğer taraftan tek kişi üzerinden belirlenen asgari ücretin, bir insanın geçimine bile yetmeyeceği, yetmediği de açıktır. Ayrıca bir kişinin geçimi için gerekli olduğu söylenen "asgari ücret", kesilen vergilerle kuşa çevrilmektedir.

Hayatın gerçeklerine dayanan bir hesaplama yapıldığı durumda bambaşka bir tablo çıkar ortaya. Bir insanın asgari ölçüde bile geçinebilmesi için şu anki "asgari ücret" in çok daha üzerinde bir ücrete ihtiyacı vardır. Ancak hükümet, patronları daha fazla zenginleştirme uğruna milyonlarca işçiyi ve ailesini sefalet ücretiyle yaşama-

ya mahkûm ediyor.

Durum buyken, yüzüzlükte ve açgözlükte sınır tanımayan patron örgütlerinin temsilcileri, asgari ücretin yüksek olduğunu söyleyecek kadar arsızlaşıyorlar! Geçtiğimiz günlerde Başbakan Erdoğan, 11 yıllık iktidarları döneminde asgari ücrette olumlu artışlar olduğunu iddia etti. Başbakan Erdoğan,

Meclis'te yaptığı konuşmada aynen şunları söyledi: "Çay ve simit hesabını da hatırlatmak isterim. 2002'de, asgari ücret 184 liraydı. Beş kişilik bir aile, günde üç öğün çay ve simitle geçinse 270 liraya ihtiyaç vardı. Bugün bu hesabı yaptığınızda, asgari ücret 804 lira. Beş kişilik bir aile, üç öğün çay ve simit tüketse, ihtiyacı olan miktar 450 lira. 11 yıl önce asgari ücret, çay ve simide yetmezken bugün ise asgari ücretin yarısı buna yetiyor." Başbakan rakamları çarpıtarak alenen yalan söylerken, hiçbir utanma ya da sıkılma belirtisi göstermemektedir. Simit 1 lira 40 kuruştur. 5 kişilik aile 30 gün boyunca günde 3 öğün sadece simit yese 630 lira eder. Her simidin yanında 1 tane de çay içseler toplam 1080 lira tutar.

Başbakan'ın, işçilere asgari ücreti reva görmesi ve işçi ailelerinin simit ve çayla beslenmesini yeterli bulması, gerçekte onun kimin temsilcisi olduğunu gözler önüne seriyor. Üretmeyen ve işçileri sömürerek yaşayan patronlar zevküsefa içinde yaşarken, tüm zenginliği üreten işçiler sefalet koşullarından kurtulamıyorlar. İşçi ailelerinin beslenme, giyinme, barınma, ısınma, ulaşım, iletişim, çocukların eğitimi gibi en temel insani ihtiyaçları yok sayılmaktadır.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda patronlar ve hükümetin temsilcileri, 2014 yılının ilk 6 ayı için %3, ikinci 6 ay içinse %3 oranında zam öneriyorlar. Bu, işçilerle dalga geçmektir. Milyonlarca işçi ailesinin yaşamını doğrudan etkileyen asgari ücretin tespiti, patronların ya da işçi düşmanı hükümetlerin insafına bırakılamaz. Gerçek bir asgari ücreti ancak işçilerin seçeceği kurullar belirleyebilir. Ancak asgari ücretin bu şekilde belirlenmesi için işçilerin seferber olması, emeklerine ve yaşamlarına sahip çıkması gerekiyor.

Asgari Ücret Vergi Dışı Bırakılsın, Vergiler Patronlardan Kesilsin!

Asgari/Temel İhtiyaçları Gerçekten Karşılacak Bir Asgari Ücret!

Asgari Ücreti İşçi Kurulları Belirlesin! ■

